

Szellemvadász

A legtöbben Gubinecz hallatlan udvariasságának tudták be, hogy a férfi felszálláskor általában maga elé tessékelte a többi buszra várakozót. Természetesen szó sem volt holmi nagyvonalúságról. Gubinecz maga akarta eldönteni, ki mellett foglal helyet a tömegközlekedési eszközön. A legjobban persze magányosan szeretett utazni. Ha szabadon talált egy duplaülést az utastérben, rögvest lehuppant rá aktatáskájával és szatyraival, mintha poggyászána is váltott volna előzőleg vonaljegyet. El akarta kerülni a kontaktust alkalmi utastársaival. Félt a nyelv csapdától, az asszociációs lehetőségektől; ha útközben megszólítaná egy idegen, az időjárásról hamar átterelődne a szó Gubinecz romlásnak indult házasságára, autizmussal küzdő fiára. E városban, melynek sétálóutcája sincs, az emberek fogékonyak voltak egymás féltve őrzött titkaira. A romantika ellenben kiveszett belőlük, amint az önkormányzat akaratából megújult a közvilágítás. A közbeszerzési eljárást követően megrendelt lámpák olyan erővel ontották magukból a fényt, hogy az esténként bámmészködőknek idővel eszébe sem jutott az elhalványult csillagokra emelni tekintetüket. Gubinecz néhány hónapja ugyan Sydneyben tartott konferenciaelőadást a palliatív kezelés etikai vonatkozásairól, ám a Föld másik oldalán sem fürkészte az ismeretlen csillagképeket, holott gyerekkorában sokáig ábrándozott arról, hogy egyszer megpillantja majd a Dél Keresztjét.

Gyerekkora amúgy is csupán néha-néha bukkant elő Gubinecz számára a jelenben, akkor azonban váratlan hirtelenséggel, miként bűvópatak a föld alól. A múlt héten például lefejelte véletlenségből lakásának nagyszobájában a csillárt. Felporszívózta a törmelék nagyját, de kérdéses maradt, a hevenyészett takarítás dacára nem lapul-e meg a padlószőnyegben egy-egy aprócska szilánk. A férfi nem engedte aznap mezítláb mászkálni a lakásban fiát, s e tilalomról azonmód eszébe jutott: amikor úttörőként a Balatonnál táborozott, az éles szélű kagylóhéjak miatt csak szándálban gázolhatott bele a vízbe. A különben alapvetően zárkózott természetű Gubinecz nagy bánatában egyszer mélyebben a pohár fenekére nézett, és fel akart vágni alkalmi ivócimborái előtt, e sztorihoz hozzátódította hát, hogy a táborban egyik nevelőnője szexuálisan zaklatta őt. Egyik szesztestvére a koholt történetet hallva pofán lötytyintette Gubineczet kanadai whiskyvel. Tedd lóvá az öreganyádat, ripakodott rekedten a megszeppent férfira, egy kamasz fiút nem lehet megerőszkolni, a kamasz fiú mindig akarja és mindenkivel!

Gubinecz ellene vethette volna, hogy az ő serdülő fia sem koslat a lányok után. Szívesebben kíséri el apját annak munkahelyére, a város egyetlen Hospice-házába. Gubinecz persze nem engedi, hogy a kis gnóm pusztán önszorgalomból a hovatovább terminális állapotban lévő ápolttakkal foglalkozzon. A férfi élenken emlékszik rá, miket művelt a gyerek, miután a munkaerőhiánnyal küzdő megyei kórház betegkísérőként alkalmazta. Az volt a kisebbik baj, hogy egy kötőhártya-gyulladásos

néni szemébe glaukómacseppet csöppentett. Amikor azonban masszázs gyanánt eltörte egy sportsérüléseiből lábadozó, idegenlégiós litván kosárlabdázó kulcs-csontját, a felháborodott hozzátartozók a túlbuzgó dilettáns vérét követelték. Jórészt autizmusának köszönhetően a fiú, hogy a kórház jogászai révén megúsza elbocsátással. Darabig visszajárt utána is az elfekvőbe hangfelvétellel beállított mobiltelefonnal a kezében, a világhálón olvasta tudniillik, hogy az eltávozottak emberre fül számára nem hallható üzenetei így módon eljuthatnak hozzánk. Gubinecz viszont jobbnak látta, ha a potenciális kártevő szem előtt van, megengedte hát, hogy fia inkább a Hospice-ház haldoklói között lézengjen. Az önjelölt szellemvadász nem nyúlhatott senkihez és semmihez. Bajt nem keverhetett, legfeljebb az intézményben másodállást vállalt gyógytornásznő iránt lobbanhatott viszonzatlan szerelemre.

Ma már tisztában van azzal Gubinecz, hogy túl sokáig okolta a közvilágítást házassága megromlásáért. Való igaz, feleségével nem választhatnak maguknak csillagot, sétálóutca híján pedig romantikus promenádjaik is végleg elmaradtak. A férfiban mégis évek elteltével tudatosodott csak, hogy sohasem ismerte el magáénak fogyatékkal élő fiát. Isten bizony, azt se bánta volna, ha kiderül, hogy felesége félrelépett valakivel annak idején. Reménykedve figyelte a gyereket, de csalatkoznia kellett. Ugyanaz a hanyag testtartás, mosolygós alapmimika és világra csodálkozó tekintet jellemezte mindkettőjüket. Egyazon ételeket utálták. Gubinecz alighanem prosztataproblémáit is átörökölte fiára, akinek a toaletten egyre többször akadt el a vizelete. A férfi azonban akkor sem hozta szóba felesége előtt hajdanvolt szerelmük gyümölcsét, ha a házaspár tagjai között elviselhetetlenné vált a hallgatás, nehogy kiköltözzön lakásukból a béke.

Gubinecz legendás önfegyelme váratlan esemény hatására mondta fel a szolgáltatást. Nagyszombat este becsöngetett hozzájuk az örökké kaján ábrázatú szomszéd, s elűjságolta nekik, hogy fiuk részt vett a körmeneten, még hozzá egy németjuhászt vonszolva pórázon maga után. Nem értem a hívek megbotránkozását, vihogott a kárörvendő, a kutya minden alkalommal engedelmesen leült, amikor a pap magasba emelte az otyatartót! Az ateista Gubinecz bátyja az egyházközségi képviselőtestület oszlopos tagja volt, kettejük indulatos hitvitái rendszerint megmérgezték a közös családi ebédeket. A gyerek által elkövetett blaszfém cselekedet következtében az idegesítően ájtatos báty most egyszeriben erkölcsi fölénybe került. Gubinecz haragja kirobbant, amint magukra maradtak, ugye, mondtam annak idején, hogy vetesd el, vágta felesége fejéhez. Az asszony könnyei előtörttek, összezavarodva futott a hálószobába, s amint bevágta maga után az ajtót, potyogott a vakolat a linóleumra. A cigánytelepről tört ki süldő lány korában a tanulás révén, arra az időszakra már csak magával hozott értékrendje s néhány tetoválás emlékeztette szanaszét a testén. Szülni dicsőség volt abban a közegben, még egy megejtett leánynak is, és az sem igaz, hogy kizárólag a családi pótlék miatt hoznak világra ott a nők boldog-boldogtalant.

Gubinecz úgyszólván azonnal megbánta kitörését. Tétován felesége nyomába eredt, ám két lépést követően borzalmasan megszédült. Lerogyott a heverőre, s iszonyatos erőfeszítéssel vett néhány nagy levegőt. Szinte pánikba esve erősítette felkarjára a vérnyomásmérőt, amit a Hospice-háztól rekvirált el. Kettőszáz per száz tíz. Itt patkol el, ha le nem higgad. Megérezte, hogy valami nyomja a fenekét. Amint maga alá nyúlt, fia mobiltelefonja került a kezébe. Gubinecz találmányra megnyomott egy gombot a készüléken, s kisértetve elkerekedett szemmel hallgatta, miről beszélnek a halottak.